

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 10.

15. MAI 1935

7. ÅRGANG.

Fra Kina, Finnmark og Sverige.

Yuan Shih Hsien, Hopei iv. China
April 12. 1935.

Kjære misjonsvenner. — Guds fred!

Det er nu ganske lenge siden vi gjennom «Røsten» spalter lot høre fra oss, så vi vil idag sende noen ord.

Vi priser Herren for all hans godhet mot oss herute. Helt siden det kinesiske nyttår har vi vært opptatt med landbybesøk og arbeidet i teltet ved siden av arbeidet på stasjonen. De har kalt oss ifra flere byer til å komme og holde stormøter, som vi kaller det herute og vi har med glede etterkommet deres begjæringer. I de tre siste byer som vi har hatt teltet oppe har der vært mange som har fått høre og Guds ord si, at Herrens ord skal ikke vende tomt tilbake.

Igår kom vi hjem fra utstasjonen «Ebenezar». Vi har hatt to dagers ekstrasete der. Så var det begravelse etter en av våre kjære gamle kvinner der. Hun har vært med oss i flere år. Mangen gang har vi måttet hjelpe da gjemmet har vært så fattig. Så fikk vi høre hun var syk og vennene fra byen ønsket forbønn for henne.

Ingen av oss anet at hun skulde gå fra oss, men det behaget Herren å ta sitt barn hjem. Hun hadde vært klar like til det siste og ønsket at Herren vilde flytte henne hjem til sig. De troende fra byen der samles sig hos henne og bad, så hun hadde dem omkring sig. Hennes mann har nok gått på møtene av og til, men har ikke vært noen virkelig kristen. Så plutselig kommer det bud at hun hadde vandret hjem. Hennes

mann var villig til at begravelsen skulde gå for sig på kristen vis, så vi tok oss da av den sak og hjalp ham. Det blev også opptatt om til ham her i forsamlingen og vi var glade over å se at de vilde være med å hjelpe litt, selv om det ikke blev så meget.

Vi samledes da i deres gårds plass til møte. Der stod kisten med støvhytten som nu snart skulde senkes ned i jorden. Vi sang bad og vidnet, og etterpå blev kisten båret avsted til gravplassen. Også der blev det talt og siden gikk vi tilbake og blev bevertet. Margrete og jeg smakte dog ingenting, men de andre gjorde sig nok til gode av det som blev fremsatt. Ja, så er vår sester gått til det hjem hvor hun aldri mere skal føle noe savn, ingen tåre skal mere væte den magre kinden. O, hvor det er herlig å vite at et sådant hjem er beredt for de stakkels fattige kinesere. Ja, for oss alle!

Dagen etter begravelsen begynte så møtene. Mange av de troende møtte frem også ifra de andre byer. Å, hvor det er kjært, og på samme tid rørende å se en del av kvinnene hvor de strever og pugges med sangene. De vil så gjerne lære, men mange er langt ute i årene og har aldri gått på skole, og da faller det ikke lett. Å styre sangen iblandt skal det krefter til. Noen kommer langt etterpå og melodien, ja det er vel ikke vært å nevne noe om den. De som har vært med i lengere tid er det jo anderledes med, men disse som nylig har kommet med stakkar de famler sig frem, på sin egen måte. O, hvor det dog er velsignet å vite, at Jesus elsker

den, og vi vil så gjerne få vise dem frem til ham.

Blev så grepen på et av bonne-møtene en morgen. En stakkars syk kvinne stod op og bekjente sine synder. Vi hadde hørt at nu hadde leiet i hor og nu bekjente hun det under tårer. Det kostet på for henne, men hvor det er godt at Jesus er den samme nu som da han sa til kvinnen: «Ierler ikke jeg fordømmer dig. Gå bort og synd ikke mere.

Kunne nok skrive litt mer, men er redd at brevet blir for langt.

Elskede venner kom arbeidet ihu i eders bønner. Mørkets makter er veldige, men fyrsten over Herrens her er med i striden. Fredshilsen til alle venner. Eders i tjenesten for kinesernes frelse.

Margrete Dørum og Hilma Karison.

Kjære venner. Guds fred.

Da vi nu er her i Kjøllefjor, vilde vi benytte leiligheten å anbefale innsamlingen til bedehus her på det varmeste. Kjøllefjor er et fiskevær med 500 — fem hundre mennesker og ni bedehus av noget slag så enhver kan tenke sig hvor påkrevet et bedehus må være her. Stedet har hurtigtruteanløp og ligger noen mil øst for Honningsvåg, ca. 2½ times reise.

Vennene leier en kafé til møter nu mens vi er her og det er hverken stoler eller benker å sitte på, men vi fikk noen planker oppstilt på noen kasser og huset blev fylt til siste plass. Ja, mange stod.

Vennene har jo fått inn den første skjerv, kr. 50.00 til tom-

ten, hvem vil være den neste som sender.

Kjære venner la oss nu stå sammen om å få et hus her. Jesus kommer snart.

Beløp kan sendes til A. Myreng, Kjøllefjord, Finnmark, og vil bli kvittert for i «Misjons-Røsten». Hjertelig hilsen.

Millå og Kristian Skipperud.

Hilsen från Göteborg, Sverige.

Vi har här i Göteborg haft en mycket god vinter, då vi fått erfaras Guds välsignelse i rikt mått. Under oktober månad i fjol hade vi konferens, då br. Nordquelle, Kleppe, Gabrielsen och Hansen voro talare. Det var en glädje för församlingen att åter få se och höra br. Nordquelle. Förr under församlingens tid på Husargatan 17 hände det nu och då att han besökte församlingen, men icke nu på många år, varför det var synnerligen kärt för oss att få se och höra honom. Vi hade hört att han nyss varit sjuk, men därav syntes nu icke ett spår. Han var vital och pigg som en ung pojke, och hans ande var om möjligt mer spänstig än någonsin, tyckte vi. Br. Nordquelles följelagare från Oslo gladdes oss lika så med friska vittnesbörd. Broder Kleppe är en ständigt återkommande gäst i församlingen, men fördenskull är det aldrig någon slenterian med hans förkynneelse, utan det är alltid friskt och nytt. Så var det också nu under konferensen.

Under december månad hade vi ett uppskattat besök av br. Anders Andersen från Risör. Han blev till välsignelse både för Guds folk och för syndare. Ett par själar böjde sig också för Gud under hans möten.

Under januari månad var br. Hegh här och uppbyggde församlingen med sin gedigna förkunneelse. Desvärre voro mötena fåtaligt besökta.

Från februari månad ha vi haft ett mycket uppskattat besök av syster Valborg Gommérud från Drammen. Vi ha förut icke arbetat så mycket utåt, sedan vi kom till vår nya lokal vid Kungsgatan 22 hösten 1933, men vid denna mötesserie inbjödo vi särskilt oomvända till mötena, och hade glädjen att se lokalen om och om igen fyllas av ofrälsta människor, vilka begärligt lyssnade till vår systers allvariga väckelsebudskap. Rätt många själar, både män och kvinnor, ha böjt sig under dessa möten och begärt förbön. Vi bedja att Gud må låta Ordet utföra sitt verk i deras hjärtan till pånyttfödelse och frälsning. Vi tacka vår syster för det värdefulla besöket.

Nu ligger sommaren framför med rika tillfällen till friluftsmöten. Vi önska «verka medan dagen varar, natten kommer, då ingen kan verka.»

Fridshälsningar till systerförsamlingar i Norge med Upp. 3: 11.

På uppdrag av församlingen. Kungsgatan 22.

D. O. Belfrage.

Mot håp med håp.

I «Kineseren» skriver en kristen i Russland, som er forvist på tvangsarbeide i de kolde og ugjestmilde egne der, bl. a. følgende:

«Vi har riktig lært den herboende befolkning å kjenne. Et sterkt bygget blondt folk. En ser ofte 70—80 årige menn uten rødt hår. De lever av jakt og fiske og er godmodige. Det religiøse blir fullstendig holdt nede. De vet nesten intet om Jesus, men vil gjerne høre om ham.

Det er en fordel at Russlands 10 folkeslag nu frritt må bruke deres morsmål. Hittil hadde man stammer intet skriftsprog, og nu innføres det latinske alfabet overalt. Selv om folket ba-

re teller noen få tusen, får det latinske skriftsprog og skoler.

Det arbeide som nu gjøres for å lære alle 180 folkeslag å lese, gjør at de engang alle vil kunne lese bibelen på morsmålet. Jeg tror bestemt at Russland vil oppleve en religiøs reformasjon.

Skal vi oppleve dette? Jeg for min del kommer ikke til å gjøre det. Min hustru er hjertesyk og jeg har tæring.

Hvor det er synd at regjeringen ikke tillater noget kristelig skrift her i landet. Dere forstår ikke hvilke savn vi lider. Vi hungre etter åndelig føde. Men når engang tiden kommer at evangeliet må forkynnes her oppe, da skal hele verden forundres over folkets hunger efter Guds levende ord.

Bibelselskapenes virksomhet i Kina.

Det amerikanske bibelselskap har virket i Kina i 100 år. På denne tid har det spredt 69,690 tusen eksemplarer av hellige

skrifter herav 439,000 hele bibler, 1,999,000 nytestamenter og 67 millioner enkelte av de bibelske bøker. Arbeidet har foregått over hele Kina. Det britiske bibelselskap har virket der i 119 år og spredt 97,898,894 bibler og bibeldeler. Selskapet har i sin tjeneste 439 bibelselgere. Siste året solgtes også i boklader på 19 steder tilsammen 42,530 bibler.

En kristelig side.

Dagbladet «Glommen», Sarpsborg har i lengere tid hatt en side hvor lørdag hvor stoffet utelukkende er av kristelig art. Denne side kalles for «Kirke og samfund» og er blitt mottatt med begeistring av kristenfolket i byen. Den redigeres av br. Arne J. Larsen og er upartisk og godt redigert. På denne måte spredes Guds ord til masser der ellers kanskje aldri leste noe kristelig lesestoff.

G. I.

Herrens ord har fremgang.

I siste nummer av «Den lille Mi-

sjonsklokke» fortelles om en misjonsøvelser blandt khondhøvdinger i India. Først fortelles om en by på 200 mennesker som heit og holdent er gått over til kristendommen, og så gis der et lite innblikk i hvordan en slik massebevegelse går fra by til by.

«Høvdningen i Gotiguda den 55 år gamle Galli, reiser med rundt og preker. Hans ord har ikke liten innflytelse blandt khonderne. Den forhenværende avgudsprest i Gotiguda vilde også være med, men fikk en alvorlig hudsykdom og måtte bli hjemme.

En hel rekke byer står foran avgjørelsen. Men så fort går det nok ikke. Alt skal drøftes og overveies. Noen byer vil vente og se hvor dan det går med Gotiguda, som har sluttet å ofre til gudene og åndene. Men vi har godt håp om at den bevegelse som Herren har satt igang i løpet av noen år vil gripe vidt om sig. Den fornemste khondhøvdning innbød mig til sin by. På hans vink

0-13-509612-X

MISJONS-ROSTEN

Fril, uavhengig organ i misjons- tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Rosten, Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løselegg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig oplyselse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

ORD FOR DAGEN

Mot håp trodde han med håp, for at han skulde bli mange folk far etter det som sagt var: Så skal din rett bli, og uten å bli svak i troen så han på sitt eget legeme, som var utlevet, idet han var nesten 100 år gammel, og på Saras utdøde moderliv. Men på Guds lofte (ville han ikke i vantro, men blev sterk i sin tro, idet han ga Gud æren og var fullt viss på, at det han hadde lovet var han også mektig til å gjøre. Rom. 4, 18—21.

Bedehus i Kjøllefjord.

Som det fremgår av skrivelsen annetsteds i dette nr. er det også et stort behov for lokale til å samles i Kjøllefjord, Finnmark. Det første beløp, kr. 50.00, er allerede innkommet og de venter nok med lengsel på mere.

Nu holder vi jo på med innsamling til bedehus i Skarsvåg også og det kan se ut til å bli litt for meget på en gang. Det hadde kanskje vært lettere å fått inn midler om det hadde blitt et opphold mellom de to innsamlinger, men vennene venter på et sted å samles i og da er det ikke godt å forholde sig rolig — og forresten: Er det ikke slik at kongens arinde har hast? Det kan jo være meget mulig, at det ikke er så lenge igjen for det er slutt på vår arbeidsdag.

Vi vil derfor også, sammen med våre venner i Kjøllefjord istemte: Hjelp dem til å få reist et bedehus på stedet! Det trenges hellig. La det bli gjort så fort som råd er.

Om det ikke er anledning til store beløp så blir også småbeløp store, når de kommer sammen.

Husk: Det finnes intet bedehus på stedet. Der er det ingen konkurranse med andre.

Pengene sendes til:
Alfred Myreng,
Kjøllefjord, Finnmark.

Avskjedsfest.

For tredje gang er det farvel-fest for br. Alb. M. Christiansen. Atter skal han reise ut til Kongo. Det er harde kamper, store prøvelser og ukjente forhold han går i møte — om han har vært der før også — men Gud vil også — nu være med og bane veien for ham. Sikkert vil mange av hans venner finne veien til Oslo og på den måte gi ham en oppmuntring. Når man får se brorene fatter man mot likesom Paulus. Se annonsen i dette nr.

Guds menighet i skriftens lys.

Menighetsorden og menighetstjenere.

Liksom den jødiske menighet bestod av flere jøder og allikevel var opdelt i alle avdelinger eller menigheter, er også den kristne menighet, som tilsammen danner et hele, opdelt i lokale menigheter. Ordet menighet er oversatt fra gresk. Det hebraiske ord som benyttes på menigheten er «Kahal». Herrens Kahall betyr Herrens menighet og er på gresk: Guds ecclesia. Dette ord bruktes av de første kristne både om alle troende og om de lokale menigheter. I Efeserbrevet kap. 1 og 22, vers står det: «Han la alt under hans (Kristus) føtter og gav ham som hoved over alle ting til menigheten». Her er det fellesmenigheten det menes. I Gal. 1, 22 skriver Paulus: «Jeg var personlig ukjent for de kristne menigheter». I Rom 16, 16 skriver han: «Alle Kristi menigheter hilser eder». Jesus sier i Apenb. 3, 13: «Den som har øre, han hør hva Anden sier til menighetene». Disse skriftsteder nevner menighetene i flertall. Det er da ganske enkelt å forstå at likesom alle tilhører den store universale menighet bør man også tilhøre den lokale menighet på det sted hvor man bor.

Den lokale menighet representerer Guds menighet på det sted hvor den er. Den er en del av fellesmenigheten og kan selvstendig kalles Guds menighet. Som vi så i forrige bibeltid er det bare dem som er frelste der tilhører Guds menighet. De utgjør «en stat i statens». Som ordet sier: «Det er et folk som bor for sig selv og, blandt hedningene regner det sig ikke». (4. Mos. 23, 9.)

Det er jo ganske klart at de kristne menigheter må ha orden i sine forsamlinger og ha en plan i sitt arbeide. De er Guds representanter på jorden og er det sted hvor Herren bor og åpenbarer sin herlighet. Guds menighet er en helligdom på jorden (den skulde iallefall være det) og bør betraktes med ærefrykt. Guds menighet er «sannhetens støtte og grunnvoll». (1. Tim. 3, 15.) Ingen kristen må ringeakte den lokale menighet, eller tale nedsettende om den. Den er «Guds hus».

Den stedlige menighet skal derfor bestå av levende kristne som søker å innrette sig etter Guds ord så langt Herren gir nåde til. Når de lokale menigheter bygges op etter Guds ord, foies de sammen og vokser til et hellig tempel i Herren og bygges op, med de andre til en Guds bolig i ånden. (Efeserne 2, 21—22.) Av bibelen ser vi at de første kristne som blev lagt til menigheten var døpte og de holdt trolig fast ved apostlenes lære og ved samfundet ved brødsbrytelsen og bønnene. (Apgj. 2, 41—42.)

Det er ikke skrevet så meget om menighetsordenen i den første kristne menighets tid. Allikevel finner vi at de hadde en grundig og solid orden i sine forsamlinger. De hadde god rede på det innbyrdes forhold og hvis noe ikke var tilfredsstillende blev det ordnet. Det ser heller ikke ut til at alle menighetene hadde akku-

rat lik menighetsordning. I den første menighet, i Jerusalem finner vi først nevnt de 12 apostler. De var uttatt av Jesus selv og stod i en særstilling. De var de grunnleggende og deres navn finnes også skrevet på grunnsteinene i den hellige stad, som Johannes så kommer ned fra himmelen. (Apenb. 21, 14.) Menigheten i Jerusalem hadde jo også alt felles. Det var en naturlov i åndens rike som drev dem til å selge de de eide og så levde de sammen i fryd og glede. Det var ingen befaling om dette, men en følge av den åndskraft som var så mektig over dem og som bevirket denne underbare enhet. Ingen var trengende iblandt dem. Det var stor nåde over dem og apostlene frembar vidnesbyrdet om Jesu opstandelse med stor kraft. (Apgj. 4, 32—35.)

Efter en tids forløp viste det sig at apostlene klarte ikke å ha opsynet med bespisningen og samtidig være i ordets tjeneste. I Apgj. 6, kapittel finner vi at disiplens tall økedes og det begynte å bli misnøie med den måten utdelingen av maten foregikk på. De gresktalende jøder knurret over at deres enker blev tilside-satt ved den daglige forarsøelse. Da sammenkalte de tolv hele disiplenskaren og la frem for dem nødvendigheten av å velge noen til å ha opsynet med at utdelingen gikk riktig for sig. Dette blev vedtatt og 7 menn blev valgt til dette. Dette er det første tilfelle i det nye testamente vi leser om menighetstjenere. Antagelig var det noen før også som hadde sin tjeneste med å dele ut mat.

Apostlene kunde jo ikke overkomme dette selv. Det var jo en veldig flokk de hadde å ha omsorg for. Disse menighetstjenere skulde ha godt vidnesbyrd og være fulle av ånd og visdom. Altså blev de beste som menigheten hadde valgt til dette. Efter denne nødvendige handling «økedes tallet på disiplene i Jerusalem storlig og en stor mengde av prestene blev lydige mot troen». (Apgj. 6, 7.) Det er nødvendig for å få en åndelig fremgang i forsamlingen å imøtekomme krav som er berettiget og nødvendig. Hvis ikke det blir gjort, vil forsamlingen gå tilbake og forholdene bli vanskelige. Meget er nok syndet i dette tilfelle, idet man i stivhet og egenhet lukker sine øine for rettmessige krav. I Apgj. 11, 30 finner vi et nytt uttrykk: Eldste. At det ikke var de tolv apostler som kaltes eldste fremgår tydelig av Apgj. 15, 6 hvor det står: «Apostlene og de eldste kom da sammen for å overveie saken.» Det gjaldt å ordne den strid som var opkommet angående om de hedningekristne skulde omskjæres og holde Moselov. Vi ser der, at de eldste var med og avgjorde saker av viktighet som angikk læren. Når disse eldste blev innsett står det intet om. Det menes at Jakob, Herrens bror, blev den ledende eldste i menigheten i Jerusalem. Eldste, hyrde, pastor, biskop eller forstander er det samme. De eldste var forstandere i menigheten og

i Apgj. 14, 23 ser vi at Paulus og Barnabas valgte og innsatte eldste i hver menighet. Det er en stilling som er nødvendig i alle tider. Det kan ganske sikkert vædres at flere forstandere eller eldste i en menighet. Av praktiske grunner velges en av dem som den der fører ordet, som Jakob i Apgj. 15, 13. Om de eldstes gjerning står det i Pef. 5, 1—14. Les det. Likedan i Apgj. 20, 28. De eldste bør komme sammen og drøfte de ting som skal fremlegges for menigheten for menighetsmøte og så har hele menigheten anledning til å uttale sig. Når det så blir vedtatt av de eldste og menigheten og er efter Guds ord kan det sikkert sies: Den Helligånd og vi har besluttet. (Apgj. 15, 28.)

I de hedningekristne menigheter finner vi som før nevnt eldste (Apgj. 14, 23.) og menighetstjenere. I Filipenserbrevet 1, 1 hilser Paulus og Timoteus «alle de hellige» som er i Filippé, tillike med tilsynsmenn og menighetstjenere». I Rom. 16, 1 står det også om menighetstjenere. Paulus skriver: «Jeg anbefaler eder Føbe, vår søster som er menighetstjenerinne i Kenkræ». Deres stilling lignet menighetstjenere. De gikk menigheten «tilhånd». (Rom. 16, 2.) At både menighetstjenere og eldste ved siden av sine sosiale stillinger også arbeidet i evangeliets tjeneste, ser vi av Apgj. 7: Stefanus var fylt av den Helligånd, tro, nåde og kraft. Han gjorde undergjerninger og tegn blandt folket, og Filip som også var en av de 7 finner vi som evangelist i Samaria (Apgj. 8, 5.) Menighetstjenere og eldste kunne man velge og innsette til tjenesten. De blev dyktiggjort og utrustet av Gud til sin tjeneste og på den måte «satt i menigheten av Guds». (1. Kor. 12, 28.) Når de kristne fant at de var skikket til gjerningen, valgte de dem til menighetstjenere og tjenerinner. Enda skulde de prøves først og derefter tjene i menigheten.

Disse eldste menighetstjenere og tjenerinner hadde å overvåke at alt gikk for sig i menigheten som det skulde. De måtte ha evne og nåde til å kunne styre, hjelpe og holde øie med at alt var som det skulde i Guds menighet.

Så var det i første bibelske menigheter lærere, profeter, forskjellige nådegaver såsom helbredelse, tungtale og mere. Det skal vi se på ved en senere anledning, om vi lever og Gud gir nåde til det.

Kontingenten.
Dere som enda ikke har betalt for 1935. Husk kontingenten.

Kvittering.
Vi har mottatt fra Antonette og Isak Kvalsvik, Indrefjord kr. 50.00 som bidrag til bedehuset her. Hvorfor vi herved takker og kvitterer.

Det er en glede for oss å se at Gud åpner hjertene også for dette sted. Gud velsigne dere alle som vil være med å hjelpe oss.

G. I.

Askim den 5—2—35.

På vennenes vegne:
Peder Dahl
Aimar Karisen
Johannes Karisen
Ernst Falch
Oscar Falch
Kristian Jacobsen
Oscar Olsen
(det nuværende styre)

Som det blev besluttet på konferansen på Moss 25. august er lukket møte, sendte under konferansen. De, på samtlige samlede eldste

Den norske

Kongomisi

Avskjedsmøtene for Askim Christiansen avholdes den 26. mai kl. 11 og fest i Hausmannsgatens bedehus.

Fellesmiddagen kr. 1.75 i Lærerindenes hus, Clausens gt. 4. Deltagere i fellesmiddagen bodes meldt til Arnt Andersen, Tofted 41. III innen onsdag 23. mai.

Alle hjertelig velkomne til et bedehus også kan bli på dette sted. Vår beste hilsen sendes til Guds barn, fjært og nær. Kjøllefjord 30—4—35.

Til «Misjons-Rosten» er innkommet til bedehus i Kjøllefjord: Olaf Kyrresgt. Drammen.

Til de frie venner
Meddelelse
til de bødre der blev uttatt til sig av saken i Askim, O. Lind, Moss.

På vår henvendelse til familien i Ebeneser, Askim, som stilling de tok til den se de fikk fra konferansen Moss, og hvordan de stilte denne sak, har vi mottatt de:

«Det blev besluttet på bedehetsmøtet den 10/8 34, at brødre som har gått ut av menigheten, ikke kan komme til for de gjør op sin sak med Johannes og menigheten.» Beslutningen er datert 10 og undertegnet av følgende: Johs. L. Dahl, Ole Dahl, Skårberg, Henry Dahl, og Hansen.

Saken blev jo nøie drøftet Moss, og vi antar det er urettig å gjenta noe her. Praktisk av alle de ledende brødre i vår stilling til dette. Da har handlet efter den oppførte vil har av Guds ord i dette le, kan vi ikke innse å ha reglegg for sin gjøre op, hverken med Thom å få hansen eller forsamlingen i Drammen iværseter.

Vi er altså nektet å delta i Ebenseser, både av forsamlingsforvir for er der og av vårt syn på Gudsby til konfer og har derfor vært nødt til å med steyne i regelmessige møter, da vi For anledning det uriktig å gå helt uavirksomhallen — byer i hvad det gjelder å arbeidet plass til Herrens sak offentlig. Det begynner

Ifølge dette håper vi brørdag 8. juni vil gi oss sin støtte og offeste og 28. ta standpunkt i saken. Det lög 17. stor betydning både for oss og Konferansen vidner som ønsker å delta fra kl. 10 og oss.

Askim den 5—2—35.
På vennenes vegne:
Peder Dahl
Aimar Karisen
Johannes Karisen
Ernst Falch
Oscar Falch
Kristian Jacobsen
Oscar Olsen
(det nuværende styre)

Som det blev besluttet på konferansen på Moss 25. august er lukket møte, sendte under konferansen. De, på samtlige samlede eldste

Stevn

med konferansen Knoffsgt. 6, Dra Velkomstmøte kl. 20. Møte steds kl. 10,30. Konferanse 30.

10. Der vil antas med fellesmiddagen. Nærmere 15. mai. Det er frie forsamlings eller flere repr kan overvære kl. dag.

De som ønsket stevnet og kom av til Ditlef Olaf Kyrresgt. Drammen.

predikanters vengående den be fattet, til menig Askim.

Da det intet ble denne skrivelse, Askim som på g der hadde truck ke blir inntatt for de krav denn ler, hvilket de if tighet ikke kan dre mot å delte i. Samtidig vil v predikanter som vil bli mottatt i ger.

Av ovennevnte venner som må nedsaget til å ke. Predikanter søke dem, kan br. Peder Dahl, Ifølge

Joh. Mart Jul. O. Lin D. Christo Halvor Bl

SPREDT

Konferanse

Stevne Under konfe for blev det r fra D le, kan vi ikke innse å ha reglegg for sin gjøre op, hverken med Thom å få hansen eller forsamlingen i Drammen iværseter.

Vi er altså nektet å delta i Ebenseser, både av forsamlingsforvir for er der og av vårt syn på Gudsby til konfer og har derfor vært nødt til å med steyne i regelmessige møter, da vi For anledning det uriktig å gå helt uavirksomhallen — byer i hvad det gjelder å arbeidet plass til Herrens sak offentlig. Det begynner

Ifølge dette håper vi brørdag 8. juni vil gi oss sin støtte og offeste og 28. ta standpunkt i saken. Det lög 17. stor betydning både for oss og Konferansen vidner som ønsker å delta fra kl. 10 og oss.

Askim den 5—2—35.
På vennenes vegne:
Peder Dahl
Aimar Karisen
Johannes Karisen
Ernst Falch
Oscar Falch
Kristian Jacobsen
Oscar Olsen
(det nuværende styre)

Som det blev besluttet på konferansen på Moss 25. august er lukket møte, sendte under konferansen. De, på samtlige samlede eldste

norske

Kongomisjonens møtene for alle... 1. og 2. søndag i... 11 og 12. Deltagere i... 1. og 2. søndag i... 11 og 12. Deltagere i...

...dag da kr. 1.75... dene hus... t. 4. Deltagere i... n bedes melde... adersen, S. Toft... n onsdag 23. mai... telig velkommen!

...s også kan bli... ilsen sendes til... ert og nær... 30-4-35. Alfred Myren... -Rosten er vi... behus i Sk... Larvik kr. 5... G. Iversen

...venner!... blev uttatt til... i Askim, c/o... delse til for... Askim, om... k til den skr... konferansen... a de stillet... mottatt fo...

...ttet på me... 7/8 34, at... tt ut av me... komme til... sak med... gheten. S... datert 14... følgende: E... Dahl, E... hahl, og E...

...de drøfte... er uned... Praktisk... brodre e... Da vi e... en opfat... dette d... a ha m... ed Thv... gen i E...

...t å del... samlin... Guds... t til å... i fi... virks... arbeide... brodr... offer... Det ha... oss o... elta...

...sig nød... De som... net bes... til br... Kyres g... mulig bl... Formentlig... vennene... men da... betydning... ansen og... punkt til... samlin... ved en... ansen.

...Det er... med fellesmiddag

Stevne

med konferanse avholdes Knøfsgt. 6, Drammen i pinsen. Velkomstmøte lørdag 8. kl. 20. Møte 1ste og 2den pinsedag kl. 10.30 og kl. 17. Konferanse 3dje dag fra kl. 10. Der vil antagelig bli ordnet med fellesmiddag 1ste og 2den dag. Nærmere herom i bladet 15. mai. Det er nødvendig at de frie forsamlinger sender en eller flere representanter som kan overvære konferansen 3dje dag. De som ønsker å komme til stevnet og konferansen melder av til Ditlef Christoffersen, Olaf Kyrestgt. 10, Drammen. Hjertelig velkommen til Drammen.

Eldstebrødrene

predikanter og skriveelse angående den beslutning som blev fattet, til menigheten i Ebenseser, Askim.

Da det intet hensyn er tatt til denne skrivelse, og da de brodre i Askim som på grunn av stillingen der hadde trukket sig tilbake, ikke blir inntatt uten de boier sig for de krav denne forsamlings stilling, hvilket de feilge sin samvittighet ikke kan gjøre, finner vi å måtte advare predikanter og andre mot å delta i Ebenseser, Askim. Samtidig vil vi få opplyse at de predikanter som deltar der, ikke vil bli mottatt i de frie forsamlinger.

Av ovennevnte grunn har de venner som måtte gå ut, sett sig nedsaget til å opta offentlig virksomhet. Predikanter som ønsker å besøke dem, kan henvende sig til br. Peder Dahl, Askim.

Holge fullmaktt:

- Joh. Martinsen. (sigr.)
- Jul. O. Lind
- D. Christoffersen
- Halvor Blom-Bakke

SPREDTE FELTER

Konferanse i Drammen.

Stevne i Pinsen.

Under konferansen på Moss i fjor blev det rettet anmodning til brodrene fra Drammen om å forelegge for sin forsamlings ønsket om å få henlagt konferansen til Drammen ivår.

Fra flere vennegrupper er det også fremkommet ønske herom, hvorfor vi er blitt enige om å innby til konferanse i forbindelse med stevne i pinsen.

For anledningen er leid Turnhallen — byens største lokale — med plass til 1000 a 1200. Stevnet begynner med velkomstmøte lørdag 8. juni kl. 20 og fortsetter 1ste og 2nen pinsedag kl. 10.30 og 17.

Konferanse blir det så 3dje dag fra kl. 10 og om det skulde vise sig nødvendig også følgende dag. De som ønsker å delta i stevnet bes melde sig innen 5te juni til br. Ditlef Christoffersen, Olaf Kyrestgt. 10, så vil der såvidt mulig bli sørget for inkvartering.

Formentlig må de fleste av vennene reise 2nen dag kveld, men da det er flere saker av stor betydning, som skal opp på konferansen og som det må tas standpunkt til, henstilles det til forsamlingen å la sig representere ved en eller flere brodre på konferansen.

Det er ordnet med fellesmiddag

1ste og 2nen pinsedag og den koster med kaffe kr. 1.50 pr. dag.

For de av vennene som ønske, å medta mat er kaffe og meik å få kjøpt på stedet.

Vent ikke til siste dag med innmeldelsen og anfor i denne om midtag ønskes og om konferansen skal overværes.

Vær velkommen i Jesu navn og hilset med Hebr. 13, 1.

Drammen i mai 1935. På forsamlingsens vegne.

Otto B. Grønneberg. Peter Spæren. Ditlef Christoffersen, eldstebrødre.

Fra arbeidsfeltet.

Så er vinterens dage også i år forbi. Det har vært en herlig vinter i evangeliets tjeneste. Det ser ut som en vekselens ånd ruller over Norges byer og bygder og i det store og hele har vi mange i siste vinter funnet frem til fred og frelse i Jesus Kristus. Siste del av vinteren virket jeg i Svelvik og traktene der omkring. Evangeliet har hatt god inngang blandt vennene der og det er ikke å undres over for det er jo en Guds kraft til frelse for hver som tror. Der har vært sådanne krav etter møte, at der har nesten ikke vært en fridag og det er jeg Gud taknemlig for.

På Berger er også blitt holdt endel møter og fester og der har Gud gjort underbare ting. Ikke så få og særlig folk i manndommens alder er frelst der i vinter. Må Gud bevare dem og føre dem frem og bruke dem til stor velsignelse. Asheim Sætre og Toft fikk jeg også avlegge et lite besøk. Det føles godt å møtes med vennene der. De elsker friheten i Kristus Jesus og den er også verd å elske. I påsken var jeg med på ikke mindre enn fire fester: Svelvik, Berger, Asheim og Sætre. Gud gav oss herlige stunder og det ligner ham. På Asheim møtte jeg br. Holien som hadde endel møter der med særlig god inngang til opmuntring for vennene, da også noen søkte frelse i hans møter.

I mars måned blev jeg kalt hjem fra Svelvik da mor var blitt syk. Det var med vemodfulle tanker jeg reiste, da jeg ante at det var for å se henne for siste gang her i livet. Det blev også så. Hun blev 79 år og var særlig sterk, men en lungebetendelse endte hennes dage. På sykeleiet gledet hun sig over to ting: Siker i sin egen frelse, og Gud hadde gitt henne løfte om, at alle hennes barn skal bli frelst. Disse to ting gledet hun sig i. Det siste ord jeg hørte av henne var: Reisen er for hånden. Himlen er mitt hjem. Hennes dødsleie var skjont. Jesus var stor for henne. Vi sørger ikke for mor. Hun er hjemme hos Herren og det er meget, meget bedre. Men vi savner henne så ord kan ikke beskrive det; men snart skal vi møtes for ikke å skilles. Begravelsen foregikk fra V. Molands kirke 23. mars. Stor var deltagelsen. Alle minnes mor som den opfrende. Hennes liv og natur var bare å leve for andre. Der er fred over hennes minne.

F. t. Mjondalen 4—5—35. Broderlig hilsen

Hans Wennesland, evangelist.

Tilbake til Argentina.

Kjenner det er Guds vilje at jeg igjen skal ut til Argentina. Har hele tiden siden jeg kom hjem følt mig så avak og udeelig til å reise ut igjen og syntes at mange andre påsset så meget bedre. Herren som engang har kalt mig, tar ikke sitt kall tilbake, og jeg fikk ikke ro før jeg atter sa ja til mitt kall. Så nu ønsker jeg å reise så fort som midlene til utreisen kommer inn. Jeg har fått erfare at «lyde og tro det gir hvile og ro» og «når Hans kraft vil vil kjenne, må vi lyde og tro». Ja, jeg ønsker av hele mitt hjerte å være tro i den gjerning som Herren har satt mig.

Jeg kan si som Paulus: «Mig, den aller ringeste av alle de hellige, blev denne nåde given å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikkdom». Ja, det er stor nåde å få gå med Frelsens budskap. Indianerne er et foraktet og lavstående folk, men Herren ser til hjertet, og han ser også noen der som skal høstes inn i den store høst. Da spørres det dig og mig om vi er villige, når Herren kaller.

Til oss som Herren kaller til å gå ut, spørres det om vi er villige til å gi oss selv, våre hjem, vår familie og kjære, ja, om det så

skulde kreves våre liv. Til dere som er hjemme spørres det om dere er villige til å ofre av deres midler.

Broder og søster: Kan du se på at din mørke broder og søster synker dypere og dypere ned i dynnet og til sist ender i evig fortapelse?

Det står i Rom. 10. 12—15: «Det er jo ingen forskjell på jøde og greker, de har alle den samme Herre, som er rik nok for alle som påkaller ham».

«Ti hver den som påkaller Herrens navn, skal vorde frelst. — Hvorledes kan de da påkalle den som de ikke tror på? og hvorledes kan de tro der hvor de ikke har hørt? og hvorledes kan de høre uten at der er noen som forkynner? og hvorledes kan de forkynne uten at de blir utsendte? Som skrevet er: «Hvor fagre er deres fatter som forkynner fred, som bærer godt budskap». Skulde det være noen som Herren minner om å hjelpe lille Rakel og mig med vår utreise, så vil jeg si dig hjertelig takk og Herren skal lønne dig. — Søsterhilsen.

Ester Grønvold, Harstad. Fast adresse: Rygge st.

Gjennom Østfold til grensen.

Gamle minner.

Fra Vestby stod kursen til Moss og der blev det en tre ukers ophold.

Det har vært en god fri forsamlings i Moss i mange år. Begynnelsen til den var, at det kom en styrmann ved navn Pryts som var kommet i berøring med fire brodre i England. Han var ivrig og hengiven for Herrens sak og ventet at Jesus snart skulde komme og hente sine. Han mente det var om å gjøre å bli fullt ferdig til å møte ham når som helst. Han hadde adskillige midler og ga bort en del av disse og reiste også endel omkring og forkynte budskapet.

Det var en liten forsamlings i Moss inntil året 1885, da blev det en stor vekkelse, som vakte adskillig opsikt både i Moss og vidt omkring. Moss var en av de første steder jeg besøkte da jeg reiste ut. Det var Johan Olsen, Drammen som opmuntret mig til det og ga mig Axel Wolds adresse. Det var året 1884. Br. Axel Wold smilte fornøiet da jeg meldte mig som en evangeliets forkynner. Sådanne var sjeldne på den tid, især norske. Det hende at det kom noen svenske av og til.

De hadde leiet et lokale nede ved kanalen og jeg blev der noen dager. Det var åpent og godt å tale der husker jeg. Det var så min bestemmelse å reise hjem til jul og Wold sa: «Du får komme igjen etter jul. Det blev det nok ikke noe av og jeg blev optatt med å virke omkring Drammensfjorden, sammen med br. Petter Nilsen. Det var i traktene Svelvik, Berger og Holmsbu vi drev på.

Imidlertid kom en nordlending ved navn Johan Normann til Moss og da brøt det løs. Vekkel-

sen hadde lenge ligget i luften. Br. Johan Nilsen fra Horten som hadde vært sammen med Ludvik Ellingsen i Frstad hvor det også hadde vært vekkelse, kom etter oss til Drammen til jul. Han sa: «Det blir vekkelse i Moss. Det føles klart».

Det var gildt å komme til Moss etter at den store vekkelisen hadde gått over byen. Var innom der da jeg reiste hjem til Drammen etter en tur i lensberg hvor det også var blitt en opvekkelelse.

Våren 1886 kom to brodre fra Fredrikstad og besøkte oss ved Drammensfjorden. De var kommet over Oslofjorden fra Soon til Filtvet og gått derfra over landtangen til Holmsbu og kom til Berger. Det var første gang jeg så disse brodre, som var Anders Johnsen og Edvard Nilsen; men vi blev snart kjente. Vi hadde noen møter sammen. Den ene av dem var ualmindelig ivrig og gikk hensynsløst på, men den andre derimot hadde store naturanlegg til å tale. De spurte om jeg ikke vilde ta en tur til Fredrikstad og på forsommeren reiste jeg ditt. Det var første gang jeg var i denne by. Det var da en liten forsamlings der og den som stod i spissen der var fyrvokter Smith. Oprindelig gikk det i frimisjonens retning, men så kom en broder fra Moss dit og han fikk bevirket at det blev en fri forsamlings i likhet med Moss.

Da jeg kom til Fredrikstad var det også blitt noe av en opvekkelise i Sarpsborg. Det var en ung gutt, Anders Eriksen, som kom fra Boltsius i Sverige og vakte opsikt. En del av oss reiste da med trippebåten dit. Broder Eriksen var da reist, men vi fikk leiet en forhenværende dansesal og fortsatte i samme retning. Vi skrev også til br. Axel Wold og ba ham komme med hele sangforeningen sin.

Det vakte opsikt i Sarpsborg

Vennestevne i Sarpsborg

Pinsen 1935. Misjonshusets forsamlings inn byr til stevne 1. og 2. pinsedag. Velkomstmøte pinseaften kl. 8. — De som ønsker og overnatte bedes å ta med sig ullteppe i tilfelle lokalet må benyttes. Enhver er velkommen i Jesu navn. For vennene G. Hansen, St. Mariestgt. 66, Sarpsborg.

Stevne

i Yttre Enebakk 2. juni. Møter kl. 11, 3 og 6. Musikk fra Mall. 38. Mat og drikkekar medtas. Kaffe og melk på stedet. Alle velkommen i Jesu navn. For vennene H. I. Ersrud.

da det var ganske nytt med fri virksomhet og både politimesteren og borgermesteren kom og skulde se på disse karene som var kommet til byen. Den lille skomakeren Edvard Nilsen var ganske radikal og var tilbøielig til å angripe den bestående religionsøvelse.

Den fri bevegelse var lite kjent på disse trakter i den tid, men som man til Halden var det anderledes. Der hadde de hatt besøk av svenske predikanter og var kjent med den slags virksomhet. Alt forandres dog med årene og nu er det flere frie forsamlings på hvert av disse steder. Et bevis på at kristendommen har fremgang og også et bevis på at det er behov for mere enn den almindelige preste- og kirkereligion. Hans Lehne.

En menighet i vekst.

I årsrapporten fra menigheten i Zion, Stavanger angående året 1934 forteller, de om stor fremgang, både økonomisk og åndelig. Det samlede budgett var ca. 32 tusen kroner. For noen måneder siden hadde de en gjeld på ca. 20 tusen kroner og holdt sine møter i et lite trangt lokale. Nu har de betalt hele gjelden og har over 16 tusen kroner til byggefond og har påbegynt byggingen av et nytt, stort lokale der vil rumme over et tusen mennesker. Lokalet er beliggende i byens centrum. Det er blitt døpt og tilsluttet menigheten ca. 50 stykker i 1934.

Hvad døren sa.

En meget rik bankier i Paris innbød en gang en del beramte menn til middag. Blandt disse var Alexander Dumas og en berømt general. Under eftermiddagsdiskusjonen talte generalen meget foraktelig om Gud. Han sa blandt annet: «For min del kan jeg ikke fatte eller begripe eksistensen av et mystisk vesen som de kaller for en god Gud.» «General,» sa Dumas, «Jeg har to jakthunder to apekatter og en papegoie hjemme som er nøiaktig av samme opfatning som Dem.» «Døren sier i sitt hjerte: Der er ingen Gud.» Sal. 14, 1.

A. Tompson.

— Det er ikke nok å ha kunnskap om Kristus, man må ha ham selv. A. Monod.

Når Jesus skjuler sig.

Tekst: Joh. 6, 16.

Det sikreste kjennemerke på at et menneske har liv i Gud, er at ingen ting er kjærere for ham enn Jesus. Hans mål her i verden er å eie Jesus, kjenne ham og bli innforlivet i ham. Derfor er det også hans største lengsel å kjenne og opieve at Jesus er nær. Når det skjer, oplever han sin livs saligste stunder. Da mister fristelsene sin makt over ham, da er han glad og sterk, og da brenner trangten i ham etter at å andre også må finne den samme frelse som han selv eier. Det er umulig selv å være grepet av Jesus og samtidig kunne være passiv for andres frelse.

Men det varer allikevel ikke lenge før en kristen oplever at det er ikke alltid han får se og kjenne at Jesus er nær. Det kommer tider da han oplever at Jesus skjuler sig for ham, og den følelsesrike nåde er borte. Da kjenner han sig avmektig og hjelpeløs, og hele hans hjerte roper etter Jesus. Men han oplever ofte at jo mer han roper, desto mørkere ser det ut.

Om dette skriver Rosenius: «Tenk ikke at du alltid skal se og merke at Herren er nær. Tvertimot er det nettop et hovedtrekk i hans husholdning med oss at han lar all slags ondt komme til syne og merkes, såsom synd, avmakt og djevelens gruelige anfall, så at det ser ut for oss som om Frelseren var tusen mil borte og bare onde ånder hadde oss i sin makt foruten vår egen og verdens ondskap. Dette er den lille stund om hvilken Herren sier: «I skal gråte og jamre eder.» Et annet sted sier han så treffende: «Det føles som om Gud er død og begravet og forsvunnet av verden.»

Det verste for en ærlig sjel i slike tider er, at han føler det ikke som om Gud skjuler sig for ham, men som om han har forkastet ham. Han føler at det eneste han har fortjent, er at han aldri får ha noe med Gud å gjøre.

Mange klager i slike tider: om jeg kommer i kamp og mørke og om jeg oplever at Gud skjuler sig, så vet jeg at det er en utgang på det. Men nu føler jeg det slik at jeg har stelt mig slik at Gud ikke lenger vil kjennes ved mig; det er jeg som har vært utro mot ham og ikke han som skjuler sig for mig.

Skulde disse linjer treffe på en eller annen kjempende sjel som kjenner sig igjen i dette, har jeg trang til å spørre dig: hvad slags kamp blev det om du følte at du var i kamp? Eller hvilken prøvelse blev det om du syntes det var en prøvelse? Skjøner du ikke at det nettop er Guds hensikt med å prøve oss at det skal se ut som alt var forgyves. Vi skal kjenne vår utroskap og uverdighet. Vi skal kjenne oss skyldige. Ellers blev det ingen prøvelse.

Det er ikke lett å forstå hvorfor en kristen skal oppleve slikt. Men jeg vil peke på iallfall to grunner:

1. Jesus skjuler sig for oss for at vi skal være avhengige av ham.

Vår natur er slik at får vi

kjenne og opieve kristenlivet slik som vi ønsker, vilde det ikke være lenge før vi gledet oss med over Guds velsignelser enn over ham som gir velsignelsene. Og vi kom til å bli mer opptatt av vår kristendom, det vi skal være og gjøre som kristne, enn av Kristus vårt hjertes skatt vilde ikke lengre bli Kristus og hans naame men det vilde bli hans gaver og det å få være en fremtredende kristenpersonlighet.

Uten at vi forstod det selv, vilde vi miste Jesus som vårt hjertes skatt og i stedet få det som er blitt kalt en «skjøgekjærighet» til Jesus. Vi vilde ikke lenger elske ham for hans egen skyld, men for hans gavers skyld. Og dermed vilde vi komme bort fra livssammfundet med ham. Tenk etter om ikke dette er sant!

Derfor lager Gud det slik for alle som ærlig lever med ham, at de stadig mister troen på sig selv og sin kristendom for at de skal være avhengig av Jesus og eie ham.

2. Han skjuler sig for å gjøre oss skikket til å hjelpe andre.

Det er alle sanne troendes trang å få leve til velsignelse for andre.

Men ingen kan hjelpe andre lenger enn han selv er hjulpet, og ingen kan troste andre lenger enn han selv er trøstet av Gud.

Har du vært dødsykt noen gang? Kan du huske hvordan både den ene og den annen kom for å opmuntre dig? Du forstod de mente det godt; men det hjalp så lite. Ofte virket trøsten som en lidelse for dig og gjorde dig enda mer motløs. Men en dag kom en og sa til dig: «Jeg har hatt samme sykdom som du, men nu er jeg frisk». Og så begynte han å beskrive hvordan du hadde det. Husker du hvordan du da fattet mot? Et nytt håp tentes hos dig.

Slik er det også i åndens verden. Der hvor vi selv er blitt avhengige av Jesus, der kan vi hjelpe andre.

En mann hadde engang hørt Luther tale og gikk til ham etterpå og spurte: «Men hvordan kunde De vite hvorledes jeg hadde det?» «Det vet jeg fra mine anføtelser, min herre», svarte Luther.

Skulde vi da ikke be Gud om å få være blandt dem som Jesus får stelle med slik som han vil?

Livets store lykke og hemmeligheten ved å kunne være til hjelp for andre, ligger deri at vi selv daglig eier Jesus og blir hjulpet av ham. Og det er det hans oppdragelse av sine troende går ut på. Men det ligger i sakens natur at vi tror ikke lenger enn vi må opgi oss selv og ta Gud på ordet.

(Øyvind Andersen i «Evangelisten».)

Seier gjennom alt.

Minner fra livet med Gud.

Det er mørk natt ute. Inne i et halvmørkt lite rum ligger en ung mann for døden. Hans hustru sitter forgreit, utslitt og nervøs etter nattevåk og slit på en stol og i en seng ligger 3 småbarn og sover sin gode søvn, uvitende om

alt som heter nød og sorg. Det har vært tunge tider og svære kampe for disse to unge ektefolk. Først mannen syk og så økonomisk prøvelse. Det har veksel mellom frykt og håp, mellom død og liv, i lang tid. Nu er det ikke uvisshet om hvordan det skal gå lengere. Nu er det bare timer igjen og denne unge mann må forlate hustru, hjem, barn, sitt livsverk, og alt og gå inn i den usikre, uprøvede tilværelse hvorfra ingen ennå er kommet tilbake, ligger i døden. For hans unge hustru ligger livet fremover i mørke, mørke skygger. Hvad skal det bli med barna. 5 små uforsorgede barn uten far. Hjertet roper. Herre Gud! Andre ord og uttrykk finnes ikke å få tak i.

Da åpnes døren og inn kommer en venn av familien for å se til dem. Det syn som møter hans blikk er langt annet enn opmuntrende. Det bleke ansiktet i sengen bærer tydelige tegn på at det snart er forbi. Omkranset av kort klippet sort skjegg fremheves den gulbleke dødsfarve enda mere uhyggelig. Hvad skal han si? — Hvordan kan her bringes trøst? Hvor mennesket blir fattig, hjelpeløst og lite. Forsiktig bøier han sig over den dødsyke manns ansikt for å høre hvad disse bleke leber hvisker. Røsten kan ikke høres uten den største anstrenghelse. Den besøkende spør noe slikt: «Hvordan har du det?» eller lignende.

Da er det som de halvbrustne øine får ny glans. Det bleke uttærte og av døden stemplede ansikt likesom levner opp igjen for et øieblikk og svaret kommer, støtvis og lavt, men klart hørlig og med en undertone av jubel. — «Det går hjemover. Frelsen holder.»

Det er som hele rummet fylles av en uforklarlig, hellig, lys, jublende atmosfære. Dødens triste klamme hånd har mistet sitt lamnende redselsgrep, håpløsheten avløses av håp, man får oppleve å kjenne denne underbare følelse, at dødens bitterhet er veket bort og det gamle bibelordet skrives med oplevelsens virkelighet i hjertene: «Døden er opslukt til seier. Død hvor er din brodd? Død hvor er din seier??» Gud være takk som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus.

Neste dag er han vandret hjem til Herren og den av tusener, i nød prøvede bibelboks ord har atter vist sin holdbarhet. Selv i livets siste, tunge og smertefulle kamp holdt den. En ny opplevelse av ordet: «De som tok sin tilflukt til ham kom aldri på skam.»

Oplevet.

De yngres spalte

REGN FRA HIMLEN

En prest som hadde vært misjonær i India, skulde holde et møte i Yorkshire i England, hvor han skulde innsamle penger til driften av et barnehjem. Forsamlingen bestod for det meste av mennesker, som ikke hadde meget å undvære; men de hadde varme hjerter for saken og en stor sum blev skjenket. Der var bare en som ikke gav noe og det var en rask, pen pike på 10 år; men at hun gjerne vilde ha gitt en gave, det kunne man så på hennes bedrovede ansikt og tårefylte øine. Da de senere kom til å tale sammen, fikk presten bekreftet at hun

sorget over at hun ikke hadde noen penger å gi og han sa trøstende: — Lille venn, du er jo selv et barn og ingen venter at barn skal gi penger til en slik sak. Når du blir voksen vil du sikkert kunne det.

— Men jeg hørte at presten kom om ett år, så hun, og til den tid skal jeg nok ha tjent en del.

— Det kan du vel, lod det vennlig. — Men du kan jo også be for disse stakemenn du kan jo også be for disse stakemenn om du ikke formår annet.

Der gikk ett år og presten kom igjen som han hadde lovet. En av de første han la merke til var den lille piken, som nu så lykkelig og glad ut. Da der blev samlet inn gav hun også en gave men hun hadde åpenbart mer på hjertet, ti hun ventet i salen til alle var gått.

— Undskyld, at jeg uleiliger Dem pastor, sa hun høflig, men den lille lamme pike, som De fortalte om har jeg en særlig gave til, og hun rakte presten et sammenlagt stykke papir. Til prestens store forundring lå der 25 kroner inne i det.

— Men barn, utbrøt han heilig forundret, det er alt for meget å gi for en slik liten pike! Hvor har du fått dem fra? Av en rik person tenker jeg.

— Nei, jeg har arbeidet for dem.

I sommer kom der en tørkelende mange av våre naboer kom til å le vann. Vi har en stor og dyrt med kaldt, friskt vann og en som hadde et vaakeri, tilbød meg til en slik sak. Når du blir voksen vil et stykke å gå med det, men det er sterk og da regnet kom hadde klart å tjene disse pengene. Og vil De nok motta?

— Ja, utbrøt presten beveget vil hellere motta dem enn 100 så meget av en rik mann. Nu jeg ditt navn ved denne summen barna i hjemmet vil da lære å kjenne.

Men Maggie Zolliver — det hennes navn — sa bedende: — Jeg gjorde ikke dette for at det de bli talt derom. Det var Gud gav mig det arbeide og derfor vil bi om at pengene må bli gitt til merket: Regn fra himlen. — Vår i en brønn er jo som regel også regnvann.

Presten opfynte hennes ønske, stod intet navn ved denne gave i regnskapbok, men de ord: Regn fra himmelen! — Men jeg er viss på englene i himmelen har skrevet hennes navn og gode gjerninger presten senere.

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett et, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

Kina.

STR. DØRUM OG KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10.
Oslo.

HELGA LUNDEBY:

Jul. O. Lind, Moss.

RUTH PEDERSEN OG

ESTER HERUDSTIG

O. Ekoranes, Jarvelen 11, Lilleaker.

JENS FJELD:

K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT:

Gerda Siveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA:

Torolf Andersen, Serligt. 15, Oslo.

SIGNE PEDERSEN OG

INGA JOHNSEN:

Th. Wessel, Nordstrand st.

M. PAULSEN OG IDA LORENTSEN:

Misjons-Røsten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN:

Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN:

Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

GUNHILD GUNDERSEN:

Leonore Johnsen, Brårvik pr. Stauba.

ASTA THUEN:

Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

Afrika.

INGRID LØKKEN:

Skredderm. Olaf Andersen, Sobestedsgt. 3 a, Oslo.

HILMA HERMANNSEN:

Ole Krogstad, Soll, Røllingen.

MARGIT HARALDSEN:

Henrik Johnsen, Lovenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESPOSSEN:

Constanse Nøstdal, Solheimsgt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:

Anna Nøstdal, Sydnesmug 6, Bergen.

Den Norske Kongomisjon.

JENS GLITTENBERG:

R. Løkkholm, Mosterhamn.

ALB. M. CHRISTIANSEN:

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN:

H. H. Sonstebo, Otterholt, B.

India.

ANNA JENSEN:

Amalie Carlsen, V. Porsgrund.

DAGMAR JACOBSEN:

Sverre Severinsen, Smittestr. vegen 19, Drammen.

FRANCK DESMOND:

Hardy O. Mossberg, Kredittb. Halden.

BORGHILD NORDLI:

Dankert Jørgensen, Gunnarst. vel 36, Narvik.

HANS SVENDBERG:

Hardy O. Mossberg, Kredittb. Halden.

ALFHILD HOLMEN:

Skredderm. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.

HILDA WERGEDAL:

Jens Jarnes, Passebæk p. o. s. var.

RAKEL EDVARDSEN:

Hans Hansen, Brydelokken, E. berg.

B. OG GUNHILD FINSTRØM:

Fru Gudrun Bernsen, Kvit. Telemark.

Finnmark.

DORTHEA KLEM, BORSELV:

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

HENRIK EILERTSEN, «Betab. stennæs, Balsfjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakst.

KRISTIAN SKIPPERUD, Kistr. Porsangerfjord.

Hjemneværende misjonærer.

F. O. SHRODER:

A. Toftner, Sofienberggt. 18.

TOMINE EVENSTAD:

Vigeland, Sør Audnedal pr. Mandal.

DAGMAR ENGSTRØM:

O. Ekoranes, Jarvelen 11, aker.

PEDER EVENSTAD, Vigeland.

Audnedal pr. Mandal.

CHRISTOFA BRUNDTLAND:

L. Hvidsten, Landåsvel 13, Bergen.